

„În cele din urmă a intrat în Templu și a început să scoată afară pe cei ce vindeau și cumpărau în el. Și le-a zis: „Este scris: „Casa Mea va fi o casă de rugăciune. Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari.” Luca 19: 45-46

Verselele de mai sus ilustrează relatarea lui Luca a celei de-a doua curățiri a Templului de către Isus. „Acum, când misiunea Lui se apropia cu repeziciune de sfârșit, El a intrat în incinta lăcașului sfânt de închinare și i-a alungat pe toți cei ce făceau din această casă de rugăciune un cuib de tâlhari.”, rezumă William MacDonald. El continuă, subliniind ideea că pericolul de a introduce spiritul comercial în lucrurile lui Dumnezeu e întotdeauna prezent, iar creștinismul din zilele noastre nu face excepție.

Cumva acești oameni pervertiseră acel loc sfânt, transformându-l într-o „piață religioasă”, profitând cu nesăț de pe urma activităților sacre. Domnul Isus nu oferă o cale de mijloc, un compromis, ca lucrurile ce nu se potriveau cu menirea pe care o rânduiseră Dumnezeu să o aibă Templul să-și afle undeva un punct

comun, ci dimpotrivă, face o curățare completă, izgonindu-i pe aceia ce amestecaseră interesele lor cu principiile sfinte ale lui Dumnezeu. Domnul Isus face acest act, arătând fără șovăire că El este Domn asupra Templului.

În inimile noastre, adeseori încercăm să potrivim păcatul și compromisul cu natura nouă pe care am primit-o. Uneori conștienți de dezacordul dintre ele, alții primind semnale constante din partea Duhului Sfânt despre acte păcătoase inconștiente care ne pervertesc. Ca Templu al Duhului Sfânt, ni se cere să ne reanalizăm consecvent ființa prin prisma Cuvântului, singur capabil să pună în lumină nepotrivirile cu o inimă nouă. Ni se cere să izgonim tot ceea ce poate fi catalogat ca păcătos și care se amestecă pe nesimțite cu o trăire sfântă, tot ceea ce poate altera o mărturie curată care să ne dovedească copii de Dumnezeu.

„Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!” Psalmi 51:10

Amalia Lupu

Ce exemplu de iubire! Ioan 3:16.

Oare cum ar trebui să ne raportăm la o așa dragoste? Fiecare om e mai mult decât se vede și decât putem noi percepe. Orice om e un izvor înfinit, mă refer la potențialul moral, spiritual, intelectual, etc. Cum oare am putea să activăm dragostea din noi, atunci când oamenii și se par lipsiți de sentimente? Acest lucru nu este posibil fără Dumnezeu.

Ne apropiem cu smerenie și recunoștință de aceste câteva zile de sărbătoare, în care ne reamintim și mulțumim acestui exemplu perfect de iubire, dăruire, jertfă supremă. Să dăruiești atunci când ești epuizat, când simți că nu mai ai nici o forță, nici o dorință să faci asta? Să te dăruiești

atunci când nu poți și nu mă refer la o dăruire care privește partea materială, ci la aceea dragoste dumnezeiască, de o dragoste a apropielii, indiferent cine e el: din familie, coleg, vecin, din biserică. Și întotdeauna când reușim să facem asta, este cu ajutorul și prin puterea lui Dumnezeu, văzându-L și amintindu-ne mereu de jertfa Domnului Isus în ochii semenului nostru.

Ce este cel mai minunat, este faptul că reușești și ești capabil să deschizi această dragoste și în celălalt, care reușește, la rândul lui să dăruiască dragoste. Și atunci, nimicul se transformă în pâine și peștii ajung tuturor.



Biserica Creștină Baptistă

„BIRUINȚA”

Telefon: (004) 0362-411252

www.biruinta.ro;

e-mail: contact@biruinta.ro

430131 Baia Mare, str. Iuliu Maniu nr.3B

Responsabil număr: Amalia Lupu

Anunțuri

Meșac Zăna

Joi	- ora 18	- serviciu divin și - Cina Domnului
Vineri	- ora 18	- serviciu divin

**PULSUL**

**Bisericii Creștine  
Baptiste Biruința**

An XIII, nr. 593 din 08 Aprilie 2012

DIN CUPRINS:

pag. 3 "Iartă-i Tată"

EDITORIAL

pastor Daniel Chereji



## ÎMPĂRATUL CARE VINE

„Spuneți fiicei Sionului: „Iată, Împăratul tău vine la tine, blând și călare pe un măgar, pe un măgaruș, mănzul unei măgărițe.” (Matei 21:5)

„Iată că El vine pe nori. Și orice ochi îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din prețina Lui! Da, Amin.” (Apocalipsa 1:7)

De două mii de ani încoace fiecare generație de oameni trăiește din perspectiva celor două veniri ale lui Cristos.

Prima dată Împăratul a venit să moară. Era smerit, blând, sărac, supus durerii și suferinței precum și limitărilor condiției de om inerente vremii în care a venit.

Continuare pag. 2

Desigur, în tot acest timp n-a încetat nici măcar o clipă să fie Dumnezeu, doar că de bună voia Lui a ales să nu folosească o parte a atributelor Sale divine.

Venirea Sa de atunci s-a petrecut în acest fel deoarece scopul pentru care venise era să sufere și să moară pentru noi.

Împăratul venea să-și măntuiască supușii cărora în acest fel avea să le pregătească un loc în Împărăția Sa minunată, împărăție cu privire la care singur a recunoscut că nu este din lumea aceasta.

Felul în care s-au desfășurat evenimentele primei Sale veniri ilustrează suveranitatea absolută a acestui Împărat care face tot ceea ce dorește conform planurilor Sale dar în același timp era o demonstrare evidentă și dureroasă a condiției noastre de păcătoși incapabili să ne putem câștiga vreun drept înaintea lui Dumnezeu.

Că n-am făcut ce trebuie oglindește și mai clar nevoia noastră disperată după izbăvirea pe care numai Împăratul putea să o aducă.

Suferințele, moartea și apoi învierea Sa glorioasă ne-au oferit șansa de a căpăta iertarea și intrarea în Împărăția Sa în calitate de copii ai Săi.

Însă în timp ce unii s-au grăbit să

**Matei 21:5 „Spuneți fiicei Sionului: „Iată, Împăratul tău vine la tine, blând și călare pe un măgar, pe un măgăruș, mânzul unei măgărițe.”**

Intrând astfel în Ierusalim, călare, Domnul Isus oferea o demonstrare intenționată, practică, a faptului că este El este Mesia — exact așa cum declarase despre Sine.

El împlinește intenționat o profeție care, în vremea Sa, era unanim acceptată ca fiind o referire directă la Mesia printr-o smerenie autentică, divină și

beneficizeze de harul lui Dumnezeu, alții au desconsiderat oferta mântuirii, au disprețuit chemarea și au ales să trăiască după bunul lor plac.

Realitatea este că noi trăim cu toții în umbra primei Sale veniri, dar în același timp suntem obligați să privim înainte, spre viitor, spre ziua în care Împăratul se va reîntoarce.

Atunci El nu va mai aduce mântuire ci mai degrabă judecată. Nu va mai îndrăzni nimeni să-L scuiepe, să-L vândă, Să-L prindă sau să-L batjocorească. Ochii Lui ca para focului vor potopi pe oricine va îndrăzni să-I înfrunte privirea.

Inimile mândre de până atunci vor ajunge moi ca și apa, iar privirile semețe vor cădea în țărână. Toți cei care până atunci nu vor fi luat în considerare prima venire a Împăratului, cu certitudine că vor fi nepregătiți și pentru cea de-a doua Lui venire.

Pentru cei care nu își rezolvă problema păcatului înaintea crucii lui Cristos astăzi, venirea Împăratului va aduce doar plânsul și scrâșnirea dinților, în vreme ce pentru cei care au devenit supușii ascultători ai Împăratului va fi începutul sărbătorii eterne în glorie.

**pastor Daniel Chereji**

extraordinară. Dacă anterior considerase declarațiile privitoare la Împărăția Sa drept primejdioase, acum evreii consideră tăcerea pur și simplu de neconceput strigând: „Osana, Fiul lui David! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului! Osana în cerurile preainalte!” Matei 21:9. Așadar, avem posibilitatea să ne închinăm unui Hristos ca Domn și Mântuitor, nu cum au făcut-o evreii, ci printr-o inimă sinceră și caldă, așa cum El a așteptat-o și de la poporul Său evreu. **Alex Cernea**

Continuare din pag. 1

## “Iartă-i Tată”

*Dialogul din acea dimineață de vineri a fost atât de amar... Începând cu cei din jur care Îl priveau și Îi spuneau: “Coboară de pe cruce dacă ești Fiul lui Dumnezeu!”, cu liderii religioși care râdeau de Isus reproșându-I că nu e capabil să se salveze, așa cum i-a salvat pe alții, până la soldații care se îndoiau profund de existența Lui divină.*

Cuvinte amare, pline de sarcasm, ură, acide, irelevante. Oare nu era de-ajuns prezența Lui acolo pe cruce? Nu era de-ajuns că a fost judecat precum un criminal? Erau oare cuiele prea puține, ori spinii prea moi? Loviturile prea blânde?

Pentru mulți, se pare că da.

Din toate evenimentele care au avut loc la cruce, imaginea aceasta mă doare cel mai mult.

Ce fel de oameni ar batjocori un muribund? Cine ar fi atât de nemilos încât să toarne sarea disprețului peste rănile deschise? Să rădă de o durere atât de crunt? Oameni ca mine, ca tine, ca noi. Cuvintele rostite în acea zi erau menite să rănească. Și nimic nu e mai dureros decât vorbele aruncate cu scopul de a cauza durere.

Cu siguranță fiecare dintre noi am experimentat suferința provocată de vorbe aspre, însă Dumnezeu aduce un balsam întristării noastre, arătându-ne că atunci “Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și, când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător.”

Putem oare să vedem ceea ce Isus NU A FĂCUT? NU s-a răzbunat. NU a ripostat. NU a amenințat, NU a batjocorit înapoi. Astfel de manifestări nu erau în intențiile Sale.

Și vedem oare ceea ce Isus A FĂCUT? El a lăsat judecata în mâinile Lui Dum-

nezeu. Nu și-a asumat sarcina de a căuta pedepse pentru farisei și soldați, nu a pretins scuze, ci din contră, a vorbit în apărarea lor!

“Tată iartă-I, căci nu știu ce fac!” Și dacă medităm adânc la acest verset, ne dăm seama că niciunul dintre noi nu a știut. Nu a știut despre sacrificiul imens, despre dragostea Lui, despre planul de mântuire până când El, prin îndurarea Lui ne-a ales și ne-a salvat pe fiecare în parte prin alegerea Lui de a muri pentru ca noi să avem viața.

Da, acea fatidică vineri a fost mult prea amară! Acele verbe de piatră, spuse doar pentru a răni. Cum Isus cu un corp invelit în durere, cu ochii acoperiți de propriul sânge, și un organism care tânjea după aer, a putut să vorbească în apărarea acelor oameni nemeritoși, a căror metamorfoză suntem noi în prezent, este de multe ori departe de înțelegerea mea. Niciodată, dar niciodată, nu am mai întâlnit asemenea dragoste! Dacă cineva vreodată ar avea dreptul total la răzbunare, Acela ar fi Dumnezeu. Însă, El nu a făcut-o. În schimb, a murit pentru noi. Cum a putut să facă asta? Nu știu. Însă, știu că acum, toate rănile mele prezente și trecute sunt vindecate de durere. Supărările și frustrările mele, sunt simple copilării.

Și nu am cum să nu întreb: Prin ce fel și-a arătat Isus dragostea stăruitoare și nemărginită pentru noi? Prin toleranța manifestată față de batjocoritorii de acolo, sau prin durerea de neimaginat suferită?

Prin toate astea, și mai mult! Prin prezența mea, a ta și a tuturor astăzi în Casa Lui sărbătorind drumul durerii, moartea și învierea Sa întrunite în minunatul cadou al mântuirii!

**Tania Pop**